

Pentru îmbunătățirea
continuă
a învățămîntului
tehnic superior

Știința tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XVI, seria II-a nr. 3442

4 PAGINI — 20 BANI

Joi 9 iunie 1960

ÎN ÎNTECEREA SOCIALISTĂ ÎN CINSTEA CONGRESULUI P. M. R.

Azi mai bine ca ieri, mîine mai bine ca azi!

6 zile în loc
de o lună

O inițiativă bună

După ce am citit în ziar proiectul de Directive ale celui de al III-lea Congres al P.M.R., m-am gândit mult ce aş putea face, cu ce aş putea contribui și eu mai mult decît pînă acum la îndeplinirea mărețelor prevederi.

M-am sîmbuit cu întreaga brigadă pe care o conduc și în cele din urmă am hotărît să trecem la sistemul de lucru de „deservire a mașinilor după operații” fiindcă astfel se poate realiza o mai bună organizare la locul de muncă iar calitatea produselor se îmbunătățește. Aplicarea acestui nou sistem de lucru ne cere și o calificare superioară și de aceea ne-am luat angajamentul să urmărim un curs de minim tehnic.

Rezultatele aplicării noii metode nu au întîrziat să se arate. Astfel s-a redus simțitor prețul de cost fiindcă noua organizare a permis ca șase membri ale brigăzii, care sînt muncitori calificați, să treacă la alte ringuri și în locul lor au venit doar trei muncitori necalificați. În aloră de aceasta, productivitatea muncii a crescut cu peste 30 la sută. Noile rezultate ne-au permis să ne sporim angajamentul. Astfel în cinstea celui de al III-lea Congres al P.M.R. vom da zilnic peste plan 18 kg. fier în loc de 15 kg. cit ne-a fost vechiul angajament.

ANA IONESCU
responsabilă brigăzii „Donca Sime”
Fidatura „Dacia”-București

1.900 tone laminate peste plan

HUNEDOARA. — s-au angajat ca pînă la 20 iunie să dea la fabrica de laminare a planului muncitori din cinstea Congresului nostru în suma de 3.000 tone laminate. În cadrul colectivului de muncitori ai laminării, care este format din 800 muncitori, s-a organizat o comisie de lucru care să urmărească îndeaproape îndeplinirea angajamentului. Astfel în cinstea celui de al III-lea Congres al P.M.R. vom da zilnic peste plan 18 kg. fier în loc de 15 kg. cit ne-a fost vechiul angajament.

Minerul de fier mai mult, mai bun, mai ieftin

„Furnalelor, minerul de fier mai mult, mai bun, cu cheltuieli mai mici” — acesta este lozincă sub care minerii din exploatarea de fier din întreaga țară se întrec în aceste zile premergătoare Congresului partidului.

În primele 5 luni din acest an minerii din exploatarea de fier din țară au extras peste plan 26.900 tone minerul de fier. În frumoasa acesteia întreceri sînt mineri de la exploatarea Ghelar, Bocea și Harghita. Colectivul minei Telic, care în ultimul timp a sporit indicii de utilizare a mașinilor, a dat de la începutul anului și pînă acum, peste plan, circa 6.000 tone de minerul.

Succese de seamă au fost obținute și în direcția îmbunătățirii calității minerurilor.

(Agerpres)



Să facem orașele și satele patriei cit mai frumoase! Sub această chemare numeroși tineri și tinere din Cimpina participă la acțiunile de îngrijire a spațiilor verzi.

Foto: V. ANDREI

CE VOM VEDEA LA

EXPOZIȚIA SOVIETICĂ DIN CAPITALĂ

Ne vorbește directorul expoziției, A. I. Golovkin

Pavilionul din parcul Stalin a devenit un adevărat sanctuar. Aici, în mijlocul lunii iunie, se va deschide expoziția sovietică la București. Pregătirile în vederea acestui eveniment sînt în toi. Sasec mereu expozate: de la fragile instrumente medicale pînă la instalațiile petroliere și autocomioane. Specialiștii sovietici și tehnicienii romîni lucrează într-un tempo rapid pentru instalarea expozitelor. Decoratorii pregătesc panourile. Pretendenții pe șantierul viitoarei expoziții domnește o atmosferă de muncă neobișnuită.

Am profitat de amabilitatea directorului expoziției, ALEXANDRU IVANOVICI GOLOVKIN, spre a-l solicita o serie de amănunte interesante în legătură cu expoziția. Pe un podium special va fi amenajat un stand de blănuri care vor interesa îndeosebi partea feminină a publicului. De altfel, pentru că ne aflăm la acest capitol să adăugăm că vor avea loc în timpul expoziției cîteva paradă ale modei sovietice. Nici cei mici n-au fost uitați: vor fi expuse o serie de jucării sovietice interesante și instructive.

Un punct de atracție al expoziției îl vor reprezenta sputnicii

M. RAMURA

(Continuare în pag. 4-a)



Un grup de elevi de la Școala de meserii din Mediaș în vizită la Uzinele „Vitrometan”.

Foto: P. POP



Brigada de producție a tineretului, condusă de Victor Malinovski de la Șantierul Naval din Galați este cunoscută ca fruntașă în obținerea de economii în producție.

Foto: N. STELIORIAN

Agronom — specialist, om de teren, pedagog

Proiectul de Directive ale Congresului al III-lea al Partidului Muncitoresc Român concretizează o nouă etapă de mai mari izbînzii, în toate sectoarele vieții economice și culturale ale patriei noastre.

În agricultură se va desăvîrși colectivizarea integrală; se vor satisface nevoile de utilaj agricol, tractoare și mașini de tot felul; se va spori considerabil aprovizionarea cu îngrășăminte chimice, insectocidice și terbiocide; se vor construi clădirile necesare în gospodăriile agricole de stat și colective; se vor recupera întinzeri mari de teren agricol prin îndiguri, desecări și combaterea eroziunii; se va mări suprafața terenurilor irigate și se vor crea astfel condițiile materiale, cele mai favorabile pentru creșterea puterii a producției agricole: cereale, plante tehnice, plante de nutreț, struguri, vin, fructe și produse animale.

Prevederile partidului sînt deosebit de însușitoare. Va trebui să ajungem pînă în 1965 la o producție de cereale și leguminoase boabe de 14-16 milioane tone, la 5.800.000 bovine, la 50 milioane hl. lapte.

Condițiile materiale, create de regimul nostru de democrație populară își vor da roadele desăvîrșite numai dacă oamenii care muncesc în agricultură, de la inginerul agronom pînă la ță-

de acad.
G. Ionescu-Sisești

ranul colectivizat, vor fi la înălțimea datoriei lor, căci în ultimă analiză, omul e acela care stăpînește utilajul și dirijează natura.

În această sarcină de onoare un rol deosebit revine tineretului din agricultură.

În fiecare an, noi promoviile de ingineri, din ce în ce mai bine pregătite, termină studiile în instituțiile noastre de învățămînt superior. Li așteaptă o muncă frumoașă și multilaterală. Fiecare se poate realiza într-un domeniu de activitate, fiecare își poartă legea numelui de o realizare remarcabilă, fiecare poate avea minciuna de a li contribui la perfecționarea agriculturii și la ridicarea nivelului de viață materială și culturală a poporului.

În domeniul cercetării științifice s-au rezolvat multe probleme, și rezultatele corespunzătoare se aplică azi în gospodăriile agricole frumoașe, dar datorită inginerilor agronomi din sectorul de cercetare ca și a acelorora din sectorul de producție este să se străduim ca aceste rezultate să se generalizeze în toate gospodăriile. Știința și tehnica înaintează necontenit, noi progrese se obțin în fiecare an, de

aceea cercetarea științifică trebuie continuată cu sîrguință spre a smulge naturii noi taine, a găsi noi mijloace și noi procedee pentru ridicarea producției.

Acastă preocupare trebuie să însușiețăm nu numai pe inginerii agronomi din instituțiile de cercetare și de învățămînt, dar și pe aceia ce lucrează în sectorul practic, căci se pot obține rezultate tot așa de prețioase din experiențe sistematice, ca și din marea experiență care este producția.

Partidul pune în fața specialiștilor sarcini cu adevărat noble, și e o cinste, o datorie patriotică lupta pentru îndeplinirea lor. Iată de ce îi îndemnăm pe toți tinerii specialiști care lucrează încă în domeniul nelegat sau mai puțin legat de agricultură, prin diverse instituții din orașe, să părăsească țara, nici un regret aceste posturi și să plece de îndată la agricultură, în inima problemelor ei. Li așteaptă acolo mari bucurii și satisfacții morale, cunoștințele, activitățile lor organizatorice vor găsi un teren foarte fertil pentru a fi aplicate și îmbogățite.

Tinerii specialiști au înțeles că în fiecare an, în care fiecare poate să-și aducă o contribuție de seamă. Ei vor adînci studiul solului din stațiunea, gospodăria sau raionul respectiv, precizînd condițiile de genă, textura, structura, starea de fertilitate și eficacitatea îngrășămintelor. Ei se vor strădui să creeze noi soiuri de plante mai productive, mai rezistente la factorii negativi, sau să stabilească prin experiențe comparative care este soiul cel mai potrivit pentru gospodăria, raionul sau zona unde se experimentează. O sar-

(Continuare în pag. 3-a)

Vești de pe ogoare

În regiunea Timișoara a început de cîteva zile recoltatul rapiței. Colectivității din comuna Gătaia au recoltat într-o singură zi rapița de aproape 30 ha, iar colectivității din comuna Morărești de 20 ha.

În multe gospodării colective din regiunea Galați a început însilozarea secarei, borceagului și a paniei de stuț verde. Cele mai mari cantități au fost însilozate de gospodăriile colective din raioanele Călmățui, Galați și Buzor.

Pînă acum colectivității din regiunea Galați au însilozat aproape 12.000 tone furaje.

Prăjila a II-a în speca de zahăr a fost terminată în Raionul Segarcea, regiunea Craiova, iar la floarea-soarelui este aproape de sfîrșit. O atenție deosebită acordă țărânii muncitori în acest an lucrările de îngrijire a culturilor de porumb pentru boabe și siloz. Prima prăjilă la aceste culturi a fost executată pe 20 la sută din suprafețele cultivate, iar prăjila II-a este începută pe însemnate suprafețe. (Agerpres)



Școala elementară de muzică din Galați. În fotografie: un aspect de studiu la clasa de pian. Foto: S. NICULESCU

Erou și faptă eroică

Urmăresc de cîva timp discuția deschisă în coloanele ziarului „Știința tineretului” despre eroism. Este o discuție pasionantă, cu oțt mai mult cu cit e răspunde cel mai bine gîndurilor și frîmintărilor tineretului îndrăzneț al patriei noastre. „Cum să ne manifestăm capacitatea de eroism? În ce fel putem deveni eroi?” — iată întrebări pe care și le pun mulți tineri cu o nerăbdare demnă de toată lauda. Mărturisesc că eu însuși, ca unul ce muncesc într-o întreprindere socialistă, mă simt mai plin de viață, mai curajos, văzînd că în jurul meu alia asemenea oameni.

Cum spuneam, discuția este binevenită și interesantă. As căduga doar că poate din pricina unui prea mare entuziasm provocat mai întîi de însăși tema discuției, unii participanți au înglobat, în același timp două noțiuni care, după părerea mea, nu pot fi confundate: erou și faptă eroică.

Una este a fi erou și alta a săvîrși o faptă eroică. Cu o lună de zile în urmă mi-a fost dat să fiu martorul unei întîmplări extraordinare. Într-unul din sectiile fabricii la care lucrez — secția de extracție a uleiului — s-a produs pe neașteptate un deranjament. Ule-

deosebit de curajoasă. Dar oricît de mare ar fi curajul unui om el n-ar fi putut înlătura pericolul dacă n-ar fi lucrat cu calm și pricepere. Și tocmai de asemenea calități o dat dovadă maestrul Gheorghe Andrei. Dintr-un minut într-altul el ieșea afară, trăgea cu putere aer în

Să discutăm despre tinerete, educație, răspundere

ul din rezervor aflat la o presiune prea mare, a împins aloră capocul de la canalul clăpă scurgere. Într-o singură clipă încăperea s-a umplut de gaze provenite din vaporii de benzina folosiți ca solvent. Știti dumneavoastră ce însemnă asta? Gazele acestea aflate la un înalt grad de inflamabilitate, erau pe deasupra și toxice! Trebuia o intervenție promptă,

plep, întrînd apoi înăuntru să desăvîrșescă lucrarea; întocmi ca eroul din filmul „Pescarii din arhipelag”, Sauer-cio, care, tinîndu-și vremea îndelungată respirația, a coborît de cîteva ori în fundul mării. Numai că Sauer-cio și-a impus această uimitoare putere de voință pentru a-și salva propria barcă, pe cînd tovarășul Andrei salva avutul poporului.

Am stat după aceea de vorbă cu el. Își șterge miinile de halat și, clătînd din cap, mi-a spus mai mult ca pentru el: — Hm, m-a pus oleacă pe fugă capucul ăsta sfurșit... De mult nu mi-a mai bătut inima așa de tare!

— Spune-mi tovarășe Andrei — lam întrebat eu — la ce te-ai gîndit cînd ai acționat așa?

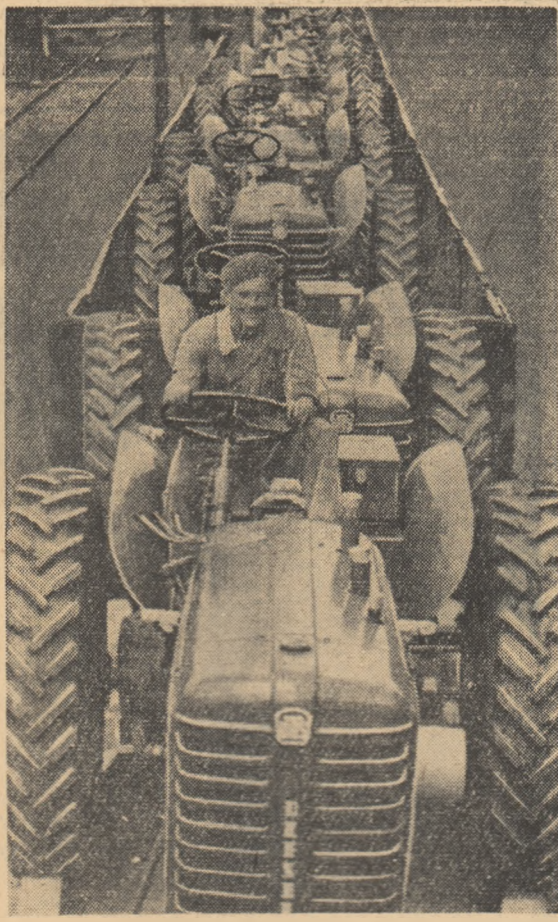
— Ma privit cu oarecare surprindere:

— Păi, cum tovarășe inginer, vazăică, să se piardă uleiul în eu să stau cu miinile în sin?

— Cu toate acestea, nu încapă nici o sîcșie că tovarășul Andrei a săvîrșit o faptă eroică. Dar nici el și nici noi nu i-am spus erou. El este unul dintre

Ing. DUMITRU IONESCU
Fabrica de uleiuri
„Biruința” București

(Continuare în pag. 3-a)



Un nou lot de tractoare fabricate la Uzinele „Ernst Thälmann” gata să pormască pe ogoarele patriei. Foto: A. VADUVA

Pentru îmbunătățirea continuă a învățămîntului tehnic superior

Proiectul Directivelor celui de al III-lea Congres al P. M. R. în dezbaterile cadrelor didactice din institutele tehnice de învățămînt superior

Cei mai buni muncitori — în institutele tehnice superioare

Care dintre noi cei încadrați astăzi în frontul uriașei construcții socialiste, muncind cu brațele și cu mintea nu s-a aplecat cu încordată atenție asupra minunatului program al partidului — proiectul Directivelor Congresului al III-lea al P.M.R. — de luptă și muncă, de transformări continue spre mai bine, spre fericirea deplină a fiecărui om al muncii? Fiecare ne-am spus: „aceasta e partea noastră de muncă, aceasta e sarcina noastră”. Fiecare ne-am angajat: „o vom îndeplini bine foarte bine, pe măsura măreției cerințelor”.

Partea noastră de muncă, marea noastră obligație este de a pregăti cadre pentru epoca noastră, pentru fabricile noastre care se modernizează, se automatizează, pentru ritmul construcției noastre. Și cine poate înțelege mai bine toate aceste transformări decît acei care au pornit din aceste fabrici, din aceste uzine. Facultățile noastre trebuie să aibă mereu mai mulți muncitori, crescuți la școala uzinei.

Citind proiectul Directivelor ne-a apărut mai clar în minte această cerință. Va începe curînd un nou an universitar și acest an care începe trebuie să-i cuprindă în facultăți pe cei mai buni tineri muncitori. Găndesc că alții trebuie să se facă așazi selecția lor, mai temeinic, mai chibzuit. E adevărat, în mare parte selecția s-a făcut de mult, viitorii candidați la studenție din rîndul tinerilor muncitori urmează acum cursul de pregătire în vederea examenului de admitere. Oricum, însă, avem nevoie de mai mulți tineri muncitori care să candideze la concurs. Să avem în această promoție din anul I, care va fi mult mai numeroasă, așa după cum prevede proiectul de Directive, o majoritate zdrobitoare de studenți-muncitori. Pentru aceasta scotocesc că institutele de învățămînt superior, în colaborare cu conducerea uzinelor trebuie să desfășoare acum și pe mai departe o muncă în acest sens. Profesori de prestigiu, dintre cei care în mod obișnuit participă la examenul de admitere a studenților în anul I, să meargă în uzinele în care există numeroși tineri muncitori și al căror specific este pe profilul facultăților din institute, să participe la munca de selecționare a candidaților la concurs. Așit pentru cursurile de zi și fără frecvență.

Colaborarea aceasta, sînt sigur, va fi foarte rodnică. În primul rînd că, discutînd cu tinerii muncitori, cunoscîndu-i, îi putem afla pe cei mai buni pentru inginerie. Și cunoscîndu-i va fi reciproc. Tinerii muncitori sînt foarte dornici de învățătură, dar una dintre ei cuvîntul facultate, curs universitar, le mai inspiră încă timiditate, ezitări. Le-am putea arăta prin pilde din viața Institutului nostru că tovarășii de-al lor, foști muncitori, minuesc la fel de bine acum ritmul de calcul ca și mașina în uzină. Ba, alții, învață și muncesc în același timp. Seară de seară vin la cursuri, învață după cele opt ore de producție și nu se lasă biruți de efortul pe care-l fac.

Practica ne-a dovedit că, uneori conducerile unor uzine înțeleg greșit interesele uzinei.

prof. univ. dr. Coriolan Drăgulescu
membru corespondent al Academiei R.P.R., decan al Facultății de chimie — Timișoara

sînt zgîrciți cu oamenii lor, le vine greu să se despartă de cei mai buni muncitori ai lor, și pe unii dintre aceștia nu-i recuzează pentru învățămînt. Or, aceasta este o greșală, deși ea este săvîrșită dintr-o bună intenție de a avea în uzină muncitori cei mai buni, care să ajute la sporirea continuă a producției.

Cred că prin contactul direct al institutelor cu conducerea uzinelor, cu tinerii din uzină, am ajunge la o bună înțelegere a acestor probleme. În fond cu toții trebuie să privim lucrurile în perspectiva anilor. Acești tineri muncitori tînărtați, care dau astăzi uzinelor produse bune, de calitate, sînt inovatori, vor da peste ani, după terminarea facultății, mai mult zăvoi, pentru că vor avea alături de arma științifică și activitatea acestor comisii Tinerii care vor fi recruțați pentru învățămîntul superior trebuie să aibă posibilitatea să participe la cursul de pregătire. Pentru ei ar fi bine să se formeze noi grupe de studiu cu cadrele didactice cele mai bune, astfel ca aceștia să facă față la concursul de admitere, la exigențele sporite ale acestor concursuri și să fie o preocupare permanentă, nu numai pentru acest an universitar. Treptat, în institutele de învățămînt superior vor trebui să intre mereu mai mulți tineri care au trecut prin școala producției.

Nu este ușor, desigur, să te lipsești de cei mai capabile e-

lemente din fabrică, să le crezi celor de la școală și de la țară frecvenți candidați de învățătură din ce în ce mai buni, dar este posibil. Conducerea fabricilor nu trebuie să piardă din vedere că mărirea producției și productivității muncii nu poate fi asigurată decît cu prețul acestor sacrificii. Una din lozincile uzinelor să fie aceasta: „Cei mai buni muncitori, la învățătură, la școala înaltei calificări”.

Pînă la examenul de admitere în facultăți mai este doar puțină vreme. De aceea, preocuparea de a completa numărul candidaților la acest examen cu cei mai mulți tineri muncitori cred că ar trebui soluționată cel mai curînd. Ar fi bine ca institutele de învățămînt superior să se lege de conducerea uzinelor, cu comisiile de selecționare, să-și trimită cadrele didactice pentru a participa la activitatea acestor comisii Tinerii care vor fi recruțați pentru învățămîntul superior trebuie să aibă posibilitatea să participe la cursul de pregătire. Pentru ei ar fi bine să se formeze noi grupe de studiu cu cadrele didactice cele mai bune, astfel ca aceștia să facă față la concursul de admitere, la exigențele sporite ale acestor concursuri și să fie o preocupare permanentă, nu numai pentru acest an universitar. Treptat, în institutele de învățămînt superior vor trebui să intre mereu mai mulți tineri care au trecut prin școala producției.



Un grup de studenți alinați în practică la I.P.R.O.F.I.L.-Măgura Codlei, primind explicații la locul de muncă. Foto: A. VIERU

Așa cum prevede proiectul Directivelor Congresului al III-lea al P.M.R., numărul total al studenților din anul I va fi cu 30 la sută mai mare în 1965 față de 1959. În cadrul total al inginerilor în economie națională se va deosebiți 80.000 în 1965 față de circa 50.000 în anul 1959.

Specializare mai precisă viitorilor ingineri

prof. univ. ALEXANDRU RĂU
decaan al Facultății de metalurgie-București

Instituțiile superioare de învățămînt trebuie să fie mai bine legate de introducerea mecanizării și automatizării complexe, se cer cunoștințe asupra proprietăților fizico-mecanice ale metalelor, asupra tehnologiei tratamentelor termice, röntgenografiei și metodelor de control ale fabricației și calității produselor, cursuri care actualmente lipsesc.

Se dădește apoi problema cadrelor didactice pentru Facultățile de metalurgie. În acest domeniu, al metalurgiei, avem în prezent o situație care este deosebit de interesantă. Trebuie să fie mai bine legată de muncă, să se dedice mai mult timp la studiul de bază în facultate, să se dedice muncii didactice. De asemenea, va trebui să promovăm cu mult curaj cadre tînere, absolvenți ai facultății noastre, să-i creștem cu grijă, să-i pregătim pentru munca didactică.

Problemele acestea trebuie studiate acum, pînă la începutul anului universitar de către Ministerul Industriei Grele și Ministerul Învățămîntului și Culturii.

Se cer și noi cursuri, adăugarea de noi capitole de studiu legate de introducerea mecanizării și automatizării complexe, se cer cunoștințe asupra proprietăților fizico-mecanice ale metalelor, asupra tehnologiei tratamentelor termice, röntgenografiei și metodelor de control ale fabricației și calității produselor, cursuri care actualmente lipsesc.

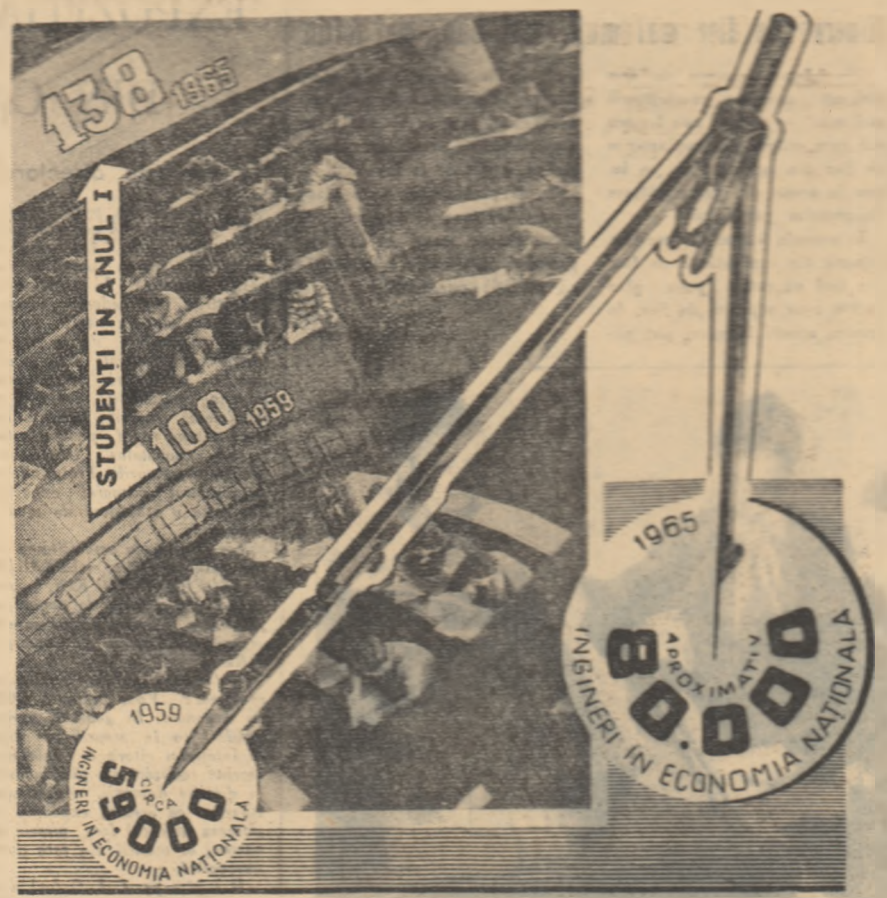
Problemele acestea trebuie studiate acum, pînă la începutul anului universitar de către Ministerul Industriei Grele și Ministerul Învățămîntului și Culturii.

Problemele acestea trebuie studiate acum, pînă la începutul anului universitar de către Ministerul Industriei Grele și Ministerul Învățămîntului și Culturii.

prof. univ. EDMOND NICOLAU
decaan al Facultății de mecanică și tehnica nucleară — Institutul politehnic-București

În ceea ce privește introducerea în viață a prevederilor proiectului de Directive, în problemele de învățămînt în procesul de învățămînt o mare atenție trebuie să se acorde realizării importanței. Astfel, Ministerul Învățămîntului și Culturii a studiat problema ca și s-a făcut de la începutul anului școlar să se acorde o atenție deosebită și de inginerii fizicieni și de inginerii vechii secții de electronică industrială.

Aceste secții asigură profilul



Cursuri la nivelul noilor cerințe

prof. univ. dr. Ing. SILVIU CRIȘAN
șeful catedrei de Tehnologia construcțiilor de mașini Institutul politehnic din Orașul Stalin

Prezintă cursul de mașin-unelte pentru anul IV — secția de specialitate: tehnologia construcțiilor de mașini la Institutul Politehnic din Orașul Stalin. Aceasta este un curs de bază, deoarece viitorul inginer tehnologic va lucra cu mașin-unelte moderne și va trebui să le stăpînească la perfecție, să le cunoască în întreaga lor complexitate.

Este adevărat că și pînă acum în cadrul catedrei noastre a existat preocuparea ca acest curs să fie cel mai bine documentat, să cuprindă noutățile științifice din domeniul tehnologiei construcțiilor de mașini, pe măsură ce ele apăreau. Acum însă, după ce am studiat cu atenție proiectul Directivelor Congresului al III-lea al P.M.R., reflectînd îndelung asupra sarcinilor sporite pe care acestea le pun în fața industriei, mi-am dat seama de anumite slăbiciuni pe care le-a avut cursul și am chibzuit asupra posibilităților de a le remedia.

Așfel, printre altele, proiectul de Directive prevede introducerea în învățămîntul superior al unor noi procesuri tehnologice. Aceste procesuri trebuie să fie neapărat învățate în cursul de mașin-unelte, prin introducerea în toate capitolele referitoare la rezistența și la mecanica aplicată a problemelor de mecanizare și automatizare. În această direcție vom trata mai detaliat problemele tehnologice ale mașinilor agregate și ale mașinilor automate care erau tratate pînă acum foarte restrîns în cadrul cursului.

În cursul pe care-l refac în prezent în lumina recomențelor sarcini reieșite din proiectul de Directive, aceste probleme nu vor fi tratate în mod general, ci legale de realizarea unor mașin-unelte agregate și linii automate în Uzinele „Ernst Thälmann” și „Steagul Roșu” din localitate.

În cadrul catedrei noastre se mai predau, în afară de acest curs, și cursurile: „Tehnologia construcțiilor de mașini”, „Așchieria metalelor și construcția de scule”, „Proiectarea dispozitivelor”, „Ambutisarea și stăncărirea la rece a tablelor”, materiile foarte importante în formarea inginerului cu un profil adecvat actualilor cerințe ale industriei construcției de mașini în plină dezvoltare. De aceea și

aceste cursuri trebuie revizuite, îmbunătățite. Trebuie introduse unele capitole noi, care lipsesc privind metodele moderne tehnologice de prelucrare a metalelor cu ajutorul cărora se poate realiza simțitor prețul de cost și obține produse de calitate superioară. Cîmă clăya din aceste capitole: „Introducerea largă a prelucrării mecanice a tablelor”, „Introducerea construcțiilor compacte metalice prin construcții de tablă sudată și ambutisată”. De asemenea, studenții vor fi familiarizați mai mult cu metodele moderne de lînsare cum sînt: „superlînsarea”, „șlefuirea electrică” a metalelor, prelucrarea anodică mecanică și prin sinterizare a metalelor” etc.

Cursul tipărit nu poate fi schimbat ori de cîte ori apare o nouă mașină, un nou procedeu. Și totuși el trebuie să prezinte studenților aceste noutăți. Cum putem realiza aceasta? Iată, noi ne-am gîndit să organizăm lecții în uzină cu grupele de studenți, metodă care trebuie credit, generalizată în toate institutele. De asemenea, mă gîndeam să inițiem discutarea cursurilor noastre în colectivul de catedră largi, cu participarea unui însemnat număr de muncitori fruntași, tehnicieni și ingineri din întreprinderile orașului. Sînt numai cîteva din che-

știle de primă importanță care se impun pentru aducerea cursurilor la cerințele actuale.

prof. univ. DUMITRU RUSU
decaan al Facultății de industrie ușoară din Institutul politehnic-Iași

Din analiza făcută în cadrul a felului cum răspund cursurile noastre sarcinilor economiei naționale în lumina proiectului Directivelor Congresului, a rezultat că în mare parte cursurile noastre sînt în pas cu viața. Trebuie să arăt însă că această analiză a scos la iveală și anumite deficiențe pe care le mai conține cursurile noastre. Bunoară materialul predat nu întotdeauna este bine studiat, nu întotdeauna sînt eliminate părțile generale, neesențiale.

La disciplina „Fibre textile” nu se pune accentul convenit pe studiul dezvoltării și evoluției chimice, produse din materii prime indigene de către tehnicienii noștri în întreprinderile ridicate în anii puterii populare.

La disciplina „Bazele filaturii” nu se insistă pe lîngă adîncirea studiului fenomenelor ce intervin în decursul proceselor tehnologice și asupra însușirii de către

studenți a unor cunoștințe cât mai largi în domeniul statisticii matematice, cea ce ar contribui la îmbunătățirea controlului fabricației. Apoi, cursul acesta ar trebui audiat de către studenți cu un semestru înainte de începerea cursului de filatură. Din cursul „Filatură de bumbac” lipsesc capitolele prezentând mașinile noi cu care au fost înlocuite întreprinderile noastre mari: cardo cu producția dublă, laminare cu ritze de debitare 90-140 metri pe minut, mașini cu inele cu irenari de laminat de mare înțalderie și altele. Trebuie revizuită tratarea proceselor și mașinilor perimate, ca de exemplu desîmbrătorul pneumatic orizontal și camerele de amestec în filatura de lînă. Trebuie introduse procesele precurate de filare a lînii pieptănate cu laminare cu autogulare. La cursurile de proiectare de mașini textile trebuie introdusă cunoașterea și proiectarea mecanismelor perfecționate pentru fabricarea unor mașini noi în țara noastră.

De asemenea, propun ca autorii de cursuri să petreacă o perioadă în întreprinderi, apoi după îmbunătățirile aduse cursurilor să le supună unor dezbateri colective și abia pe urmă, după îmbunătățirile aduse în urma acestor dezbateri, cursurile să fie expuse în fața studenților.

Cercetarea științifică

conf. univ. Marin Rădol
rector al Institutului politehnic din Timișoara

Proiectul Directivelor Congresului al III-lea al P.M.R. dă un puternic impuls cercetării științifice care este chemată să aducă o contribuție importantă la introducerea tehnicii noi. Experiința anilor precedenți ne-a arătat că cercetarea științifică studențească constituie nu numai cadrul în care studenții își fac uzencia științifică, ci și cadrul elaborării unor lucrări științifice valoroase, cu imediată aplicabilitate practică.

În institutul nostru s-a și deslășit luarea în studiu a unor teme cu o mare valoare științifică și practică.

Școala ce este necesară ca problema orientării cercetării științifice studențești să fie dezbătută în cadrul unui schimb de experiență între institutele tehnice. Eu cred că este necesară această dezbateră, ca să coordonăm munca științifică pe criterii mai bune, să nu ne repetăm în studierea unor probleme, să ne orientăm spre probleme specifice profilului facultăților și întreprinderilor care ne sînt mai apropiate, să nu irosim efortul creînd paralelisme în cercetarea științifică.

Studenții se află în plină sesiune de examene. După examene, ei vor pleca în practică, în uzine și fabrici, pe șantierele de construcții. Tema cercetării științifice studențești trebuie să fie definitivată în toate institutele de învățămînt superior înainte de plecarea studenților la practică astfel ca fiecare student să știe de pe acum ce lucrare va studia în viitor. Numai în producție, participînd alături de oamenii muncii la tragerarea în viață a sarcinilor trasate de partid, studenții vor avea posibilitatea să desfășoare o intensă muncă de cercetare, și-și culeagă date.

În toamnă, după deschiderea cursurilor, în toate institutele ar fi foarte bine venită o sesiune de comunicări asupra primelor date obținute de studenți în perioada practicii lor în producție. Noi am organizat anul trecut o asemenea sesiune de lucru și ea a fost foarte utilă în sensul că ne-a ajutat să vedem punctele de plecare pe care și le-au ales studenții în cercetarea științifică, să constatăm dacă temele au fost bine alese.

În acest fel, pentru cele mai valoroase lucrări se poate stabili direcția de lucru, concret, și apoi să se treacă la studierea documentației de specialitate și la elaborarea propriu zisă a lucrării. De asemenea, credem că este neapărat necesar să se dea posibilitate studenților să experimenteze rezultatele cercetărilor lor în întreprinderi, pe etape, în decursul întoarcerii la uzine.

De asemenea, lucrările științifice trebuie să fie definitivate numai după ce ele au fost dezbătute în diferite faze, în cercurile științifice, ca să fie în viață specialiștii și muncitorii din uzină, din secțiile unde lucrarea va fi trimisă spre aplicare. Aceste discuții se pot desfășura chiar în uzine, ele fiind mult mai folositoare pentru studenții cercetători.



Studenții Nicolaeșcu Dumitru și Lazăr Viorel din anul III al Facultății de construcții din Cluj, determinînd în laborator coeficientul de conductibilitate termică a turfului vulcanic din regiune. Foto: P. PAVEL



Studiu în bibliotecă. Foto: S. NICULESCU

Noi măsuri pentru îmbunătățirea condițiilor de odihnă și tratament în stațiunile balneo-climaterice

O hotărâre a Consiliului de Miniștri și a Consiliului Central al Sindicatelor

Printr-o recentă Hotărâre a Consiliului de Miniștri și a Consiliului Central al Sindicatelor au fost stabilite o serie de noi măsuri pentru ca un număr cât mai mare de oameni ai muncii să poată petrece concediul de odihnă în stațiunile balneo-climaterice, împreună cu membrii lor de familie, în condiții mai avantajoase decât până în prezent, precum și în vederea îmbunătățirii deservirii și tratamentului balnear.

Hotărârea prevede reducerea contribuției bănești a salariaților (trimiși în stațiuni balneo-climaterice prin Consiliul Central al Sindicatelor, cu 12-24 la sută pentru tratament și cu 9-21 la sută pentru odihnă.

Totodată, contribuția pentru tratament balnear a pensionarilor de asigurări sociale se reduce în medie cu 22 la sută, iar pentru cei cu o pensie lunară până la 350 lei, trimiterea la tratament balnear este gratuită.

Contribuția se stabilește în funcție de salariul tarifar lunar sau pensie și este diferențiată după sezon și stațiune, reprezentând în medie 25 la sută din totalul cheltuielilor de cazare, hrană, tratament și transport.

Se reduce, de asemenea, cu 4-40 la sută, față de anul 1959, contribuția bănească a părinților pentru școlarii și copiii trimiși în tabere și colonii. La calcularea contribuției se ține seama de salariile părinților sau ale celor în grija cărora se află copiii.

Se stabilesc o serie de măsuri menite să asigure trimiterea în tabere a unui număr cât mai mare de studenți, în condiții avantajoase.

Hotărârea prevede reducerea tarifulor și pentru oamenii muncii care merg pe cont propriu la odihnă și tratament balnear cu 23-44 la sută, în stațiunile de pe litoral și cu 12-46 la sută în celelalte stațiuni.

Noile tarife sînt stabilite în mod diferențiat după salariu, perioadă și stațiune.

Pentru membrii de familie (soț, soție, copii peste 14 ani) tarifele sînt diferențiate după salariul soțului sau soției în timpul muncii. Sînt prevăzute reduceri simțitoare pentru copiii pînă la 14 ani.

Regimul stabilit pentru salariații care pleacă la odihnă sau tratament pe cont propriu se aplică și pensionarilor, elevilor și studenților, membrilor uniunilor de artiști, scriitorii și ziaristii și membrilor coлекțiilor de avocați, membrilor cooperativelor meșteșugărești, membrilor gospodăriilor agricole colective și ai cooperativelor agricole de producție, precum și membrilor de familie ai acestora.

Intreprinderile balneo-climaterice vor putea închiria locuri în camere, fără masă sau servii numai masă pentru una sau mai multe zile, vor organiza bufete, unde să se servească la cerere pește meniu fix al caminului diferite mîncăruri și băuturi, vor asigura, la cerere, hrană rece, pentru una sau mai multe zile, în cadrul alocației de hrană (în stațiunile de munte) etc.

Oamenii muncii au posibilitatea de a pleca în stațiuni pe cont propriu, fie individual, fie prin întreprinderi și instituții, care pot contracta locurile disponibile cu întreprinderile economice balneo-climaterice. De asemenea, ei pot pleca, în condiții avantajoase, pentru una sau mai multe zile prin ONT-„Carpați”.

Sînt prevăzute sarcini pentru comitetele executiv ale stațiilor populare regionale cu privire la organizarea activității culturale-sportive în stațiuni, buna aprovizionare a stațiilor, extinderea funcționării în tot timpul anului a stațiilor de tratament și odihnă, care au condiții corespunzătoare etc.

Consiliul Central al Sindicatelor va organiza în mod permanent controlul asupra felului în care sînt deservii oamenii trimiși la odihnă și tratament.



Brigada artistică de agitație a căminului cultural din comuna Dragalina, raionul Călărași, pregătind un program artistic cu tema „În sat la noi”.

Foto: AGERPRES

Sport

Repetiție generală

Trei momente festive în ultimele zile. Să recapitulăm: Simbata: Elvira Ozolina (U.R.S.S.) stabilizește un nou record mondial la sălta, la cîteva palme numai de hotarul soarelui pînă nu de mult ural al celor 60 de metri.

Duminică: echipa noastră de rugbi silește cel mai bun „15” al lumii și plece steagul.

Luni: Iolanda Balaz zboară peste 1.85, depășindu-și propriul record mondial.

Între timp, la București au avut loc două momente importante din ultimul săptămîni sportiv. Le-am văzut, le-am trăit. După amiază, cîmpana ce ne-a lăsat în suflet spațiul fotbalistilor, succesele de mare prestigiu din ultimele zile ne-au dat bucuria estivală a unei zile sportive excepționale.

Cîte concursuri de talia campionatelor internaționale de atletism ale țării noastre se pot mîndri cu două „coperti” de felul celor „împrumutate” pe „Repetiții”? Într-adevăr: internaționalele din acest an sînt cuprinse între copertă cu care s-au deschis (recordul Ozolinei) și coperta de închidere (recordul lui Ioli). Ceea ce a conferit ac-

eretul — un record nu se plămădește într-un moment, să zicem, de fantezie, ci cu mult înaintea, sub semnul unei muncii stăruitoare și modeste.

De același spirit au fost animații și ceilalți reprezentanți ai noștri care au obținut rezultate remarcabile, printre care și cîteva recorduri republicane, depășind unora adversarii de valoare. Cu gîndul la marea confruntare olimpică (a cărei repetiție generală pentru noi erau aceste „internaționale”) o serie de atleți ne-au oferit promisiunile unor viitoare afirmări. Nu este însă mai puțin adevărat că la anumite probe speranțele noastre s-au împlinit, prin comportări mediocre. Nu este locul aici și acum — de altfel nici nu există remedii „peste noapte” — dar platinidele sprinterilor noștri, de pildă, ne îngrijorează. Cam de prea multă vreme a coborî sub 11 pe sută înseamnă la noi un lux. Dar cum trebuie să se simțim, ca membru al lotului reprezentativ, cînd niște școlari (în finala campionatului școlar de atletism) realizează 11,2 pe aceeași pistă pe care, numai cu o zi înainte — în cadrul unor „internaționale!” — n-ai izbutit decît un număr de 11?!

Din nou Ioli, într-o formă de aur, a planat cu siguranță și cu o grăție de pescăruș (amintindu-și de poziția ei în clipa supremă, desupra stechetei) zburînd forței de gravitație încă un centimetru. Lăsîndu-și adversarele cu cîncisprezece centimetri în urmă, excepționala noastră atletă s-a avîntat, în luptă cu ea însăși, spre 1,90 — dovedind curajul inoportun care pleacă de unul singur în largul mării.

Ar fi fost imposibil 1,90? Nu. Doar de atîtea ori Ioli a depășit pînă acum ceea ce se numește în atletism „limită”. E imposibil un apropiat 1,90? Nu. Încă nu ne aflăm la apogeele sezonului atletic, mai sînt încă opoziții și ceva de zile pînă la Roma, mai e și cadrul stimulator al Olimpiadei...

În lumina recordului stabilit alături, cu atît mai pilduitoare apare atitudinea sportivă a Iolande, spiritul de înaltă responsabilitate: atît în clipa decisivă a performanței — cînd a fost urmărită de privirile zecilor de mii de spectatori — cît și de-a lungul săptămînilor și lunilor premergătoare în anonimatul stadionului pustiu din ceasurile lungi, grele, obositoare ale antrenamentului. Imaginea lui Ioli este aceea a studentului care și pregătește din vreme examenele, cu o rădă conștiințioasă și cu o autoexigență continuă. Noi o vedem și o aplaudăm în clipa stabilirii recordului. Dar — și asta ar trebui să învețe toți sportivii care nu cunosc încă „se-

retul” — un record nu se plămădește într-un moment, să zicem, de fantezie, ci cu mult înaintea, sub semnul unei muncii stăruitoare și modeste.

De același spirit au fost animații și ceilalți reprezentanți ai noștri care au obținut rezultate remarcabile, printre care și cîteva recorduri republicane, depășind unora adversarii de valoare. Cu gîndul la marea confruntare olimpică (a cărei repetiție generală pentru noi erau aceste „internaționale”) o serie de atleți ne-au oferit promisiunile unor viitoare afirmări. Nu este însă mai puțin adevărat că la anumite probe speranțele noastre s-au împlinit, prin comportări mediocre. Nu este locul aici și acum — de altfel nici nu există remedii „peste noapte” — dar platinidele sprinterilor noștri, de pildă, ne îngrijorează. Cam de prea multă vreme a coborî sub 11 pe sută înseamnă la noi un lux. Dar cum trebuie să se simțim, ca membru al lotului reprezentativ, cînd niște școlari (în finala campionatului școlar de atletism) realizează 11,2 pe aceeași pistă pe care, numai cu o zi înainte — în cadrul unor „internaționale!” — n-ai izbutit decît un număr de 11?!

Din nou Ioli, într-o formă de aur, a planat cu siguranță și cu o grăție de pescăruș (amintindu-și de poziția ei în clipa supremă, desupra stechetei) zburînd forței de gravitație încă un centimetru. Lăsîndu-și adversarele cu cîncisprezece centimetri în urmă, excepționala noastră atletă s-a avîntat, în luptă cu ea însăși, spre 1,90 — dovedind curajul inoportun care pleacă de unul singur în largul mării.

Ar fi fost imposibil 1,90? Nu. Doar de atîtea ori Ioli a depășit pînă acum ceea ce se numește în atletism „limită”. E imposibil un apropiat 1,90? Nu. Încă nu ne aflăm la apogeele sezonului atletic, mai sînt încă opoziții și ceva de zile pînă la Roma, mai e și cadrul stimulator al Olimpiadei...

În lumina recordului stabilit alături, cu atît mai pilduitoare apare atitudinea sportivă a Iolande, spiritul de înaltă responsabilitate: atît în clipa decisivă a performanței — cînd a fost urmărită de privirile zecilor de mii de spectatori — cît și de-a lungul săptămînilor și lunilor premergătoare în anonimatul stadionului pustiu din ceasurile lungi, grele, obositoare ale antrenamentului. Imaginea lui Ioli este aceea a studentului care și pregătește din vreme examenele, cu o rădă conștiințioasă și cu o autoexigență continuă. Noi o vedem și o aplaudăm în clipa stabilirii recordului. Dar — și asta ar trebui să învețe toți sportivii care nu cunosc încă „se-

Tablă de marșaj

tutalei ediții a internaționalelor un prestigiu pe care — din acest punct de vedere: a două performanțe absolute în atletism mondial — nu l-a avut nici una dintre cele unsprezece ediții anterioare.

Din nou Ioli, într-o formă de aur, a planat cu siguranță și cu o grăție de pescăruș (amintindu-și de poziția ei în clipa supremă, desupra stechetei) zburînd forței de gravitație încă un centimetru. Lăsîndu-și adversarele cu cîncisprezece centimetri în urmă, excepționala noastră atletă s-a avîntat, în luptă cu ea însăși, spre 1,90 — dovedind curajul inoportun care pleacă de unul singur în largul mării.

Ar fi fost imposibil 1,90? Nu. Doar de atîtea ori Ioli a depășit pînă acum ceea ce se numește în atletism „limită”. E imposibil un apropiat 1,90? Nu. Încă nu ne aflăm la apogeele sezonului atletic, mai sînt încă opoziții și ceva de zile pînă la Roma, mai e și cadrul stimulator al Olimpiadei...

În lumina recordului stabilit alături, cu atît mai pilduitoare apare atitudinea sportivă a Iolande, spiritul de înaltă responsabilitate: atît în clipa decisivă a performanței — cînd a fost urmărită de privirile zecilor de mii de spectatori — cît și de-a lungul săptămînilor și lunilor premergătoare în anonimatul stadionului pustiu din ceasurile lungi, grele, obositoare ale antrenamentului. Imaginea lui Ioli este aceea a studentului care și pregătește din vreme examenele, cu o rădă conștiințioasă și cu o autoexigență continuă. Noi o vedem și o aplaudăm în clipa stabilirii recordului. Dar — și asta ar trebui să învețe toți sportivii care nu cunosc încă „se-

retul” — un record nu se plămădește într-un moment, să zicem, de fantezie, ci cu mult înaintea, sub semnul unei muncii stăruitoare și modeste.

De același spirit au fost animații și ceilalți reprezentanți ai noștri care au obținut rezultate remarcabile, printre care și cîteva recorduri republicane, depășind unora adversarii de valoare. Cu gîndul la marea confruntare olimpică (a cărei repetiție generală pentru noi erau aceste „internaționale”) o serie de atleți ne-au oferit promisiunile unor viitoare afirmări. Nu este însă mai puțin adevărat că la anumite probe speranțele noastre s-au împlinit, prin comportări mediocre. Nu este locul aici și acum — de altfel nici nu există remedii „peste noapte” — dar platinidele sprinterilor noștri, de pildă, ne îngrijorează. Cam de prea multă vreme a coborî sub 11 pe sută înseamnă la noi un lux. Dar cum trebuie să se simțim, ca membru al lotului reprezentativ, cînd niște școlari (în finala campionatului școlar de atletism) realizează 11,2 pe aceeași pistă pe care, numai cu o zi înainte — în cadrul unor „internaționale!” — n-ai izbutit decît un număr de 11?!

Din nou Ioli, într-o formă de aur, a planat cu siguranță și cu o grăție de pescăruș (amintindu-și de poziția ei în clipa supremă, desupra stechetei) zburînd forței de gravitație încă un centimetru. Lăsîndu-și adversarele cu cîncisprezece centimetri în urmă, excepționala noastră atletă s-a avîntat, în luptă cu ea însăși, spre 1,90 — dovedind curajul inoportun care pleacă de unul singur în largul mării.

Ar fi fost imposibil 1,90? Nu. Doar de atîtea ori Ioli a depășit pînă acum ceea ce se numește în atletism „limită”. E imposibil un apropiat 1,90? Nu. Încă nu ne aflăm la apogeele sezonului atletic, mai sînt încă opoziții și ceva de zile pînă la Roma, mai e și cadrul stimulator al Olimpiadei...

În lumina recordului stabilit alături, cu atît mai pilduitoare apare atitudinea sportivă a Iolande, spiritul de înaltă responsabilitate: atît în clipa decisivă a performanței — cînd a fost urmărită de privirile zecilor de mii de spectatori — cît și de-a lungul săptămînilor și lunilor premergătoare în anonimatul stadionului pustiu din ceasurile lungi, grele, obositoare ale antrenamentului. Imaginea lui Ioli este aceea a studentului care și pregătește din vreme examenele, cu o rădă conștiințioasă și cu o autoexigență continuă. Noi o vedem și o aplaudăm în clipa stabilirii recordului. Dar — și asta ar trebui să învețe toți sportivii care nu cunosc încă „se-

retul” — un record nu se plămădește într-un moment, să zicem, de fantezie, ci cu mult înaintea, sub semnul unei muncii stăruitoare și modeste.

De același spirit au fost animații și ceilalți reprezentanți ai noștri care au obținut rezultate remarcabile, printre care și cîteva recorduri republicane, depășind unora adversarii de valoare. Cu gîndul la marea confruntare olimpică (a cărei repetiție generală pentru noi erau aceste „internaționale”) o serie de atleți ne-au oferit promisiunile unor viitoare afirmări. Nu este însă mai puțin adevărat că la anumite probe speranțele noastre s-au împlinit, prin comportări mediocre. Nu este locul aici și acum — de altfel nici nu există remedii „peste noapte” — dar platinidele sprinterilor noștri, de pildă, ne îngrijorează. Cam de prea multă vreme a coborî sub 11 pe sută înseamnă la noi un lux. Dar cum trebuie să se simțim, ca membru al lotului reprezentativ, cînd niște școlari (în finala campionatului școlar de atletism) realizează 11,2 pe aceeași pistă pe care, numai cu o zi înainte — în cadrul unor „internaționale!” — n-ai izbutit decît un număr de 11?!

Din nou Ioli, într-o formă de aur, a planat cu siguranță și cu o grăție de pescăruș (amintindu-și de poziția ei în clipa supremă, desupra stechetei) zburînd forței de gravitație încă un centimetru. Lăsîndu-și adversarele cu cîncisprezece centimetri în urmă, excepționala noastră atletă s-a avîntat, în luptă cu ea însăși, spre 1,90 — dovedind curajul inoportun care pleacă de unul singur în largul mării.

Ar fi fost imposibil 1,90? Nu. Doar de atîtea ori Ioli a depășit pînă acum ceea ce se numește în atletism „limită”. E imposibil un apropiat 1,90? Nu. Încă nu ne aflăm la apogeele sezonului atletic, mai sînt încă opoziții și ceva de zile pînă la Roma, mai e și cadrul stimulator al Olimpiadei...

În lumina recordului stabilit alături, cu atît mai pilduitoare apare atitudinea sportivă a Iolande, spiritul de înaltă responsabilitate: atît în clipa decisivă a performanței — cînd a fost urmărită de privirile zecilor de mii de spectatori — cît și de-a lungul săptămînilor și lunilor premergătoare în anonimatul stadionului pustiu din ceasurile lungi, grele, obositoare ale antrenamentului. Imaginea lui Ioli este aceea a studentului care și pregătește din vreme examenele, cu o rădă conștiințioasă și cu o autoexigență continuă. Noi o vedem și o aplaudăm în clipa stabilirii recordului. Dar — și asta ar trebui să învețe toți sportivii care nu cunosc încă „se-

retul” — un record nu se plămădește într-un moment, să zicem, de fantezie, ci cu mult înaintea, sub semnul unei muncii stăruitoare și modeste.

De același spirit au fost animații și ceilalți reprezentanți ai noștri care au obținut rezultate remarcabile, printre care și cîteva recorduri republicane, depășind unora adversarii de valoare. Cu gîndul la marea confruntare olimpică (a cărei repetiție generală pentru noi erau aceste „internaționale”) o serie de atleți ne-au oferit promisiunile unor viitoare afirmări. Nu este însă mai puțin adevărat că la anumite probe speranțele noastre s-au împlinit, prin comportări mediocre. Nu este locul aici și acum — de altfel nici nu există remedii „peste noapte” — dar platinidele sprinterilor noștri, de pildă, ne îngrijorează. Cam de prea multă vreme a coborî sub 11 pe sută înseamnă la noi un lux. Dar cum trebuie să se simțim, ca membru al lotului reprezentativ, cînd niște școlari (în finala campionatului școlar de atletism) realizează 11,2 pe aceeași pistă pe care, numai cu o zi înainte — în cadrul unor „internaționale!” — n-ai izbutit decît un număr de 11?!

Din nou Ioli, într-o formă de aur, a planat cu siguranță și cu o grăție de pescăruș (amintindu-și de poziția ei în clipa supremă, desupra stechetei) zburînd forței de gravitație încă un centimetru. Lăsîndu-și adversarele cu cîncisprezece centimetri în urmă, excepționala noastră atletă s-a avîntat, în luptă cu ea însăși, spre 1,90 — dovedind curajul inoportun care pleacă de unul singur în largul mării.

Ar fi fost imposibil 1,90? Nu. Doar de atîtea ori Ioli a depășit pînă acum ceea ce se numește în atletism „limită”. E imposibil un apropiat 1,90? Nu. Încă nu ne aflăm la apogeele sezonului atletic, mai sînt încă opoziții și ceva de zile pînă la Roma, mai e și cadrul stimulator al Olimpiadei...

eretul” — un record nu se plămădește într-un moment, să zicem, de fantezie, ci cu mult înaintea, sub semnul unei muncii stăruitoare și modeste.

De același spirit au fost animații și ceilalți reprezentanți ai noștri care au obținut rezultate remarcabile, printre care și cîteva recorduri republicane, depășind unora adversarii de valoare. Cu gîndul la marea confruntare olimpică (a cărei repetiție generală pentru noi erau aceste „internaționale”) o serie de atleți ne-au oferit promisiunile unor viitoare afirmări. Nu este însă mai puțin adevărat că la anumite probe speranțele noastre s-au împlinit, prin comportări mediocre. Nu este locul aici și acum — de altfel nici nu există remedii „peste noapte” — dar platinidele sprinterilor noștri, de pildă, ne îngrijorează. Cam de prea multă vreme a coborî sub 11 pe sută înseamnă la noi un lux. Dar cum trebuie să se simțim, ca membru al lotului reprezentativ, cînd niște școlari (în finala campionatului școlar de atletism) realizează 11,2 pe aceeași pistă pe care, numai cu o zi înainte — în cadrul unor „internaționale!” — n-ai izbutit decît un număr de 11?!

Din nou Ioli, într-o formă de aur, a planat cu siguranță și cu o grăție de pescăruș (amintindu-și de poziția ei în clipa supremă, desupra stechetei) zburînd forței de gravitație încă un centimetru. Lăsîndu-și adversarele cu cîncisprezece centimetri în urmă, excepționala noastră atletă s-a avîntat, în luptă cu ea însăși, spre 1,90 — dovedind curajul inoportun care pleacă de unul singur în largul mării.

Ar fi fost imposibil 1,90? Nu. Doar de atîtea ori Ioli a depășit pînă acum ceea ce se numește în atletism „limită”. E imposibil un apropiat 1,90? Nu. Încă nu ne aflăm la apogeele sezonului atletic, mai sînt încă opoziții și ceva de zile pînă la Roma, mai e și cadrul stimulator al Olimpiadei...

În lumina recordului stabilit alături, cu atît mai pilduitoare apare atitudinea sportivă a Iolande, spiritul de înaltă responsabilitate: atît în clipa decisivă a performanței — cînd a fost urmărită de privirile zecilor de mii de spectatori — cît și de-a lungul săptămînilor și lunilor premergătoare în anonimatul stadionului pustiu din ceasurile lungi, grele, obositoare ale antrenamentului. Imaginea lui Ioli este aceea a studentului care și pregătește din vreme examenele, cu o rădă conștiințioasă și cu o autoexigență continuă. Noi o vedem și o aplaudăm în clipa stabilirii recordului. Dar — și asta ar trebui să învețe toți sportivii care nu cunosc încă „se-

retul” — un record nu se plămădește într-un moment, să zicem, de fantezie, ci cu mult înaintea, sub semnul unei muncii stăruitoare și modeste.

De același spirit au fost animații și ceilalți reprezentanți ai noștri care au obținut rezultate remarcabile, printre care și cîteva recorduri republicane, depășind unora adversarii de valoare. Cu gîndul la marea confruntare olimpică (a cărei repetiție generală pentru noi erau aceste „internaționale”) o serie de atleți ne-au oferit promisiunile unor viitoare afirmări. Nu este însă mai puțin adevărat că la anumite probe speranțele noastre s-au împlinit, prin comportări mediocre. Nu este locul aici și acum — de altfel nici nu există remedii „peste noapte” — dar platinidele sprinterilor noștri, de pildă, ne îngrijorează. Cam de prea multă vreme a coborî sub 11 pe sută înseamnă la noi un lux. Dar cum trebuie să se simțim, ca membru al lotului reprezentativ, cînd niște școlari (în finala campionatului școlar de atletism) realizează 11,2 pe aceeași pistă pe care, numai cu o zi înainte — în cadrul unor „internaționale!” — n-ai izbutit decît un număr de 11?!

Din nou Ioli, într-o formă de aur, a planat cu siguranță și cu o grăție de pescăruș (amintindu-și de poziția ei în clipa supremă, desupra stechetei) zburînd forței de gravitație încă un centimetru. Lăsîndu-și adversarele cu cîncisprezece centimetri în urmă, excepționala noastră atletă s-a avîntat, în luptă cu ea însăși, spre 1,90 — dovedind curajul inoportun care pleacă de unul singur în largul mării.

Ar fi fost imposibil 1,90? Nu. Doar de atîtea ori Ioli a depășit pînă acum ceea ce se numește în atletism „limită”. E imposibil un apropiat 1,90? Nu. Încă nu ne aflăm la apogeele sezonului atletic, mai sînt încă opoziții și ceva de zile pînă la Roma, mai e și cadrul stimulator al Olimpiadei...

În lumina recordului stabilit alături, cu atît mai pilduitoare apare atitudinea sportivă a Iolande, spiritul de înaltă responsabilitate: atît în clipa decisivă a performanței — cînd a fost urmărită de privirile zecilor de mii de spectatori — cît și de-a lungul săptămînilor și lunilor premergătoare în anonimatul stadionului pustiu din ceasurile lungi, grele, obositoare ale antrenamentului. Imaginea lui Ioli este aceea a studentului care și pregătește din vreme examenele, cu o rădă conștiințioasă și cu o autoexigență continuă. Noi o vedem și o aplaudăm în clipa stabilirii recordului. Dar — și asta ar trebui să învețe toți sportivii care nu cunosc încă „se-

retul” — un record nu se plămădește într-un moment, să zicem, de fantezie, ci cu mult înaintea, sub semnul unei muncii stăruitoare și modeste.

De același spirit au fost animații și ceilalți reprezentanți ai noștri care au obținut rezultate remarcabile, printre care și cîteva recorduri republicane, depășind unora adversarii de valoare. Cu gîndul la marea confruntare olimpică (a cărei repetiție generală pentru noi erau aceste „internaționale”) o serie de atleți ne-au oferit promisiunile unor viitoare afirmări. Nu este însă mai puțin adevărat că la anumite probe speranțele noastre s-au împlinit, prin comportări mediocre. Nu este locul aici și acum — de altfel nici nu există remedii „peste noapte” — dar platinidele sprinterilor noștri, de pildă, ne îngrijorează. Cam de prea multă vreme a coborî sub 11 pe sută înseamnă la noi un lux. Dar cum trebuie să se simțim, ca membru al lotului reprezentativ, cînd niște școlari (în finala campionatului școlar de atletism) realizează 11,2 pe aceeași pistă pe care, numai cu o zi înainte — în cadrul unor „internaționale!” — n-ai izbutit decît un număr de 11?!

Din nou Ioli, într-o formă de aur, a planat cu siguranță și cu o grăție de pescăruș (amintindu-și de poziția ei în clipa supremă, desupra stechetei) zburînd forței de gravitație încă un centimetru. Lăsîndu-și adversarele cu cîncisprezece centimetri în urmă, excepționala noastră atletă s-a avîntat, în luptă cu ea însăși, spre 1,90 — dovedind curajul inoportun care pleacă de unul singur în largul mării.

Ar fi fost imposibil 1,90? Nu. Doar de atîtea ori Ioli a depășit pînă acum ceea ce se numește în atletism „limită”. E imposibil un apropiat 1,90? Nu. Încă nu ne aflăm la apogeele sezonului atletic, mai sînt încă opoziții și ceva de zile pînă la Roma, mai e și cadrul stimulator al Olimpiadei...

În lumina recordului stabilit alături, cu atît mai pilduitoare apare atitudinea sportivă a Iolande, spiritul de înaltă responsabilitate: atît în clipa decisivă a performanței — cînd a fost urmărită de privirile zecilor de mii de spectatori — cît și de-a lungul săptămînilor și lunilor premergătoare în anonimatul stadionului pustiu din ceasurile lungi, grele, obositoare ale antrenamentului. Imaginea lui Ioli este aceea a studentului care și pregătește din vreme examenele, cu o rădă conștiințioasă și cu o autoexigență continuă. Noi o vedem și o aplaudăm în clipa stabilirii recordului. Dar — și asta ar trebui să învețe toți sportivii care nu cunosc încă „se-

retul” — un record nu se plămădește într-un moment, să zicem, de fantezie, ci cu mult înaintea, sub semnul unei muncii stăruitoare și modeste.

De același spirit au fost animații și ceilalți reprezentanți ai noștri care au obținut rezultate remarcabile, printre care și cîteva recorduri republicane, depășind unora adversarii de valoare. Cu gîndul la marea confruntare olimpică (a cărei repetiție generală pentru noi erau aceste „internaționale”) o serie de atleți ne-au oferit promisiunile unor viitoare afirmări. Nu este însă mai puțin adevărat că la anumite probe speranțele noastre s-au împlinit, prin comportări mediocre. Nu este locul aici și acum — de altfel nici nu există remedii „peste noapte” — dar platinidele sprinterilor noștri, de pildă, ne îngrijorează. Cam de prea multă vreme a coborî sub 11 pe sută înseamnă la noi un lux. Dar cum trebuie să se simțim, ca membru al lotului reprezentativ, cînd niște școlari (în finala campionatului școlar de atletism) realizează 11,2 pe aceeași pistă pe care, numai cu o zi înainte — în cadrul unor „internaționale!” — n-ai izbutit decît un număr de 11?!

Din nou Ioli, într-o formă de aur, a planat cu siguranță și cu o grăție de pescăruș (amintindu-și de poziția ei în clipa supremă, desupra stechetei) zburînd forței de gravitație încă un centimetru. Lăsîndu-și adversarele cu cîncisprezece centimetri în urmă, excepționala noastră atletă s-a avîntat, în luptă cu ea însăși, spre 1,90 — dovedind curajul inoportun care pleacă de unul singur în largul mării.

Ar fi fost imposibil 1,90? Nu. Doar de atîtea ori Ioli a depășit pînă acum ceea ce se numește în atletism „limită”. E imposibil un apropiat 1,90? Nu. Încă nu ne aflăm la apogeele sezonului atletic, mai sînt încă opoziții și ceva de zile pînă la Roma, mai e și cadrul stimulator al Olimpiadei...

În lumina recordului stabilit alături, cu atît mai pilduitoare apare atitudinea sportivă a Iolande, spiritul de înaltă responsabilitate: atît în clipa decisivă a performanței — cînd a fost urmărită de privirile zecilor de mii de spectatori — cît și de-a lungul săptămînilor și lunilor premergătoare în anonimatul stadionului pustiu din ceasurile lungi, grele, obositoare ale antrenamentului. Imaginea lui Ioli este aceea a studentului care și pregătește din vreme examenele, cu o rădă conștiințioasă și cu o autoexigență continuă. Noi o vedem și o aplaudăm în clipa stabilirii recordului. Dar — și asta ar trebui să învețe toți sportivii care nu cunosc încă „se-

Agronom — specialist, om de teren, pedagog

(Urmare din pag. 1-a)

loși ai cercetătorilor, ai inginerilor agronomi, ai inginerilor zootehniști, inginerilor mecanicizatori sau inginerilor amelioratori.

Sarcina de a duce pretutindeni rezultatele științifice și misiunea de a apropia colaboratorii activi, ce calități deosebite. Inginerul sau cercetătorul trebuie să aibă o largă cultură generală și o viziune justă a evenimentelor contemporane, pentru ca ajutoarele sale și țărani cu care lucrează sînt avizi de noutăți și abordează în discuție subiectele cele mai variate. Inginerul sau cercetătorul trebuie să dea dovadă că e atașat de profesiunea sa, că lucrează cu abnegație și entuziasm, să se apropie de colaboratorii săi cu înțelegere și iubire, pentru ca aceștia să dobîndească încredere și să răspundă cu aceeași entuziasm.

Nu trebuie pierdut din vedere așa dar, că inginerul în mijlocul țăraniilor sau în mijlocul muncitorilor, maștrilor și tehnicienilor din gospodărie nu este numai un profesionist al tehnicii agricole, ci este un pedagog, un îndrumător, care va avea un deplin succes în munca sa, numai dacă se bucură de încrederea țărilor.

Nu mai îmbinînd o adînc pregătire profesională cu calitățile de pedagog social, rezultatele cercetătorilor științifici vor pătrunde în masa mare a muncitorilor din agricultură, știința agricolă va deveni un bun al tuturor.

Dar rezolvarea științifică a problemelor este numai primul stadiu al progresului. Al doilea stadiu este transpunerea rezultatelor în practică. Pentru aceasta este necesar ca experiențele pe parcele să fie repetate în gospodării pe suprafețe mari, în condiții de producție, iar rezultatele definitive să fie difuzate și popularizate prin loturi demonstrative. În acest al doilea stadiu, indispensabile, inginerii trebuie să-și asociază și să-și apropie de tinerii tehnicieni, tinerii maștri și tinerii muncitori frunțați din gospodării. Acești tineri entuziaști sînt colaboratorii cei mai activi și cei mai ze-

retul

